

Beszámoló

Az elmúlt évben, a Communitas Ösztöndíjnak köszönhetően sikeresen elértem az előre megfogalmazott célokat: sikerült egy kész kötettervet összeállítanom. Ezt több alkalommal is kinyomtatásra került (ehhez nagy segítség volt az Ösztöndíj), és a javítás, első szerkesztés is megtörtént. A kész kötettervet elküldtem a csíkszeredai Bookart Kiadónak, ahonnan visszajelzést várok. Emellett több olyan rövidprózám és egyéb jellegű írásom is született az Ösztöndíj egy éve alatt, ezek egy része már megjelent vagy megjelenésre vár különböző irodalmi folyóiratokban. Többek között a Látó 2015/6-os, 2016/1-es, illetve 2016/3-as számaiban, emellett a Korunk 2015/7-es illetve 2016/3-as számaiban, valamint a Harigta Népe napilap szilveszteri számában is jelent meg írásom.

A fentiek mellett a tavalyi évben hozzáfogtam egy kisregény megírásához is, ezt az idei év folyamán tervezem befejezni, ebből egy részlet megjelenésre vár a SzifOnline-on, emellett további rövidprózáim várnak megjelenésre a Székelyföld és Korunk folyóiratoknál. 2015 júniusában sor került második Bretter-körömrre, amely a kolozsvári Bulgakovban került megrendezésre.

A szigorúan vett prózai tevékenység mellett igyekeztem minél több kulturális eseményen, szövegalkotó közegben részt venni, többek között részt vettem a Vásárhelyi Forगतag keretében megrendezésre kerülő slam poetry workshopon (amelyet André Ferenc és Horváth Benji tartottak), melynek végén fel is léptem több ott készült szöveggel. Emellett részt vettem a 2016 februárjában rendezett marosvásárhelyi slam poetry fordulón, ahonnan tovább is jutottam szöveggel az idén nyáron megrendezésre kerülő kolozsvári döntőbe.

A Communitas Ösztöndíj rengeteget segített nekem az eddigi évben, motivációt és anyagi tehermentesítést jelentett, ezért ezúttal is szeretném köszönetemet kifejezni a Communitas Alapítvány támogatásáért és irántam tanúsított bizalmáért.

vers, próza / Levél faluról

Szabó R. Ádám

[2015. június]

Kérem, nézze el nekem, de minden egy falusi budin kezdődött. Ráadásul nem is volt ez a budi szép, illatos, márvánnyal fődött, modern, hanem egy egyszerű kinti budi, fából készült, az ürülék és vizelet szaga mélyen átitta már az ötvenéves faanyagot, mocskos volt, a legkevésbé sem higiénikus. Ráadásul még hideg is volt, tél közepe, mifelénk ez mínusz tíz fokot jelent, esetenként ennél is kevesebbet, aznap reggel éppen tizenötöt. De mégis ez volt a hely, amelyet leginkább otthonomnak tudtam nevezni a ház körül, a hely, ahol sosem zavartak, arra az időre, amíg látszólag a nagydolgomat végeztem, és higgye el, nem volt könnyű elhiteni mindenkivel, hogy bizony, én napjában háromszor félórát végzem a nagydolgot. Talán már gyerekkorom óta erre készültem, hiszen az ürítés fizikai része nálam sem tartott többet, mint a legtöbb embernél, de már régen is egyfatja rituáléként fogtam fel, rákészüléssel, levezetéssel, s persze olvasással. Magát is így ismertem meg, azon a tizenöt fokos reggelen, egy irodalmi folyóirat társaságában, a fabudin. Talán azt is el kell még magyaráznom, hogy mi vitt rá arra, hogy nem csupán rá merjem tenni fenekem a jéggé fagyott deszkára, de közben olvasással húzzam tovább a vécézés idejét. Az ok ebben az esetben nagyon prózai, a maga nemében nevetséges is, hogy azt ne mondjam, gyerekes, és minden bizonnyal Önt éppen ezért nem is fogja meghatni, nem a legjobb színben tüntet fel engem. Cigiztem, titokban. Az én koromban ez már nem kellett volna egy nagyon izgalmas, eltitkolt dolog legyen, hiszen dolgozom, van keresetem, és nem is vagyok túl rosszban a szüleimmel, szóval szinte fölösleges titkolni dohányzásomat, valahogy mégis mindig úgy voltam vele, hogy ezt a pár napot, amit itthon töltök néhány havonta, kibírom, na nem cigi nélkül, hanem a budiba szorulva vele. Külső szemmel nevetséges, számomra viszont tovább emelte a budim otthonosságát, és ismételten kérem, nézze el nekem ezt a prózaiságot és gyerekességet a cigivel, de úgy éreztem, le kell írnom ezt is, bár lehet, hogy csak amolyan irodalmi pótcselekvésként, mivel én sokszor úgy voltam a szereplőimmel, mint a kezeimmel egy-egy kocsmasztalnál: ha nem volt mit kezdjek velük, hát cigit nyomtam az ujjaim közé. Na de visszatérve Magához – mostantól nem Önhöz, már bocsánat, ne érezze tiszteletlenségnek,

arról szó nincs, de annál közelebb érzem Magát magamhoz, hogy ne Önözzem innen tovább –, Magát a budin ismertem meg, egy rövid novella keretén belül, és azóta sem ment ki a fejből. Emlékszem, ültem ott a hideg deszkán, rutinszerűen gyújtottam rá, és hamuztam a titoktartás végett kikészített fagyott levélbe (az nem gyúlt meg, mint a budipapír, plusz a felgyülemlett ürülék közé hajítva sem volt olyan feltűnő egy lapi, mint egy csikk), forgattam a korábban is sokat olvasott folyóirat lapjait, amikor Magára akadtam. Azt már nem tudnám megmondani, mi fogott meg az írásában, talán a végletes személyessége, úgy tudott szólni Magáról a novella, hogy közben férje előtt is nevetve letagadhatta volna az ott történeteket, és egészen biztos voltam benne, hogy nem egyezik száz százalékgig az elbeszélte történet és a valóság, Magának talán mégis. Talán tényleg ott ült a kocsmában, egyedül, egy asztalnál, sör Maga előtt, fejében köd, belsejében üresség, unalmában pedig az embereket figyelte, a pasit, aki rányomult a pultoscsajra, majd, amikor nem jött neki össze a dolog, egy másik lányra, s talán szerette volna, ha Maga az a másik, annak ellenére, hogy házas, s talán így találta ki a további történeteket, hogy a vadbarom odasétált az asztalához, kérdés nélkül leült, és nem titkolva állatias vágyait, felmérte Magát, mint egy elfogyasztásra szánt csirkecombot, Maga meg élvezte, hatalmas, háborgó, és (éppen akkor) alkoholtól és unalomtól ködös elméjének kikapcsolódás volt a porszexuális tekintet Magán függése, egyszerűsége, élvezte a tudatot, hogy itt játszani sem kéne, talán beszélni sem, csak dugni, elmerülni a másik testben, Maga mögött hagyva családot, gyereket, erkölcsöket, önmegtartóztatást.

Az íráshoz persze arcot is elképzelttem, a Magáét, legalábbis egy olyant, ami szerintem talált volna Magához, attól kezdve ez az arc volt örökösen előttem, az ő szájából hallgattam az írott sorokat, és bár azt szokták mondani, hogy az írás önmagában, írójától függetlenül létező valami, és nem befolyásolja, nem befolyásolhatja semmilyen külső, valóságos tényező (milyen vicces, nem?, a valóságot elviselhetővé tevő, a valóságot magyarázó, valóságosan megfogható és olvasható betűhalmaz szentségét nem szabad befolyásolnia a valóságnak...), számomra azonban nagyon is fontos volt az írás fölött olvasható név, kedves Em, ha más név díszelgett volna az írás címe fölött, teljesen más lett volna a benyomásom az egészről. És befolyásolt a betűtípus, a szedés is, a lap anyaga (közepes vékonyságú, kellemesen fehér, eléggé hajlékony), természetesen tudom, hogy ez nem a Maga érdeme, az irodalmi lap standardja határozza meg ezeket a faktorokat (ahogy a Maga neve sem a Magáé, úgy kapta), ezért aztán nem kéne beleolvassam a novellába ezeket; átlátszó kellene legyen számomra a papír, a betű, a szóközök, de még a Maga szavai is, hiszen azokat is

csak kölcsönvette, és csak a történet kellene maradjon, a képek fejemben, az érzések a gyomromban.

Bocsásson meg, kedves Em, de ez nálam nem működik ennyire tisztán. Éppúgy, mint magányos fabudimat, a Maga olvasását is beszennyezi számos faktor: maga a budi, átható szagával, figyelmen kívül nem hagyható szerepével, beszűrődő fénysugaraival, pókhálóival és benne döglött legyeivel; a korábban említett, írását bebörtönző irodalmi folyóirat minden standardjával; novellájának kölcsönvett, szelektált szórengetege; a Maga neve behatároló Nőiességével (miért is nincsenek androgün szerzők?). Mocskos volt az első élményem magával, és a többi sem lett tisztább, de erről majd később írok Magának. Nézze el nekem, kedves Em, de minden egy falusi budin kezdődött, és a fentiekből talán maga is látja, miért nem szégyellem ezt igazán. R.